

Sygn. akt II Ka 261/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

22 stycznia 2021r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Agata Wilczewska

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Sobieraj

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2021r.

sprawy **Z. W.**

obwinionego z art.92a k.w. i art.95k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 15 października 2020r. sygn. akt II W 364/18

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50zł i wymierza mu opłatę w kwocie 50zł za to postępowanie.

Agata Wilczewska

Sygn. akt II Ka 261/20

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 października 2020 r. w sprawie II W 364/18 Sąd Rejonowy w Koninie uznał obwinionego Z. W. za winnego tego, że w dniu 4 lutego 2018r. o godz. 16:45 w miejscowości K. ul. 600-lecia kierując samochodem osobowym marki B. (...) nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość o 70 km/h w obszarze zabudowanym jadąc 120/50 km/h, tj. wykroczenia z art. 92a k.w. oraz tego, że w tym samym miejscu i czasie kierował samochodem osobowym marki B. (...) nr rej. (...), i podczas kontroli nie posiadał dokumentu uprawniającego do kierowania pojazdami (prawo jazdy), tj. wykroczenia z art. 95 k.w. i za to na podstawie art. 92a k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. w zw. z art. 24 § 1 i 3 k.w. wymierzył obwinionemu karę grzywny w kwocie 500 złotych.

Ponadto Sąd na podstawie art. 119 § 1 k.p.w. w zw. z § 1 i § 2 oraz § 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2017 r., poz. 2467) i art. 21 pkt 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) obciążył obwinionego wydatkami postępowania w kwocie 120 złotych, opłatą w kwocie 50 zł oraz kosztami opinii biegłego w całości.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca obwinionego, zaskarżając orzeczenie w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, tj.:

a. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego poprzez uznanie, iż obwiniony popełnił zarzucany mu czyn polegający na przekroczeniu prędkości o 70km/h w terenie zabudowanym, podczas gdy pomiaru dokonywano urządzeniem I., które to urządzenie podatne jest na wpływ innych urządzeń znajdujących się w pobliżu, a w konsekwencji istnieją wątpliwości co do jego wiarygodności;

b. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego, poprzez uznanie, iż obwiniony popełnił zarzucany mu czyn polegający na przekroczeniu prędkości o 70km/h w terenie zabudowanym, podczas gdy ze złożonej do akt sprawy opinii biegłego sądowego sporządzonej na potrzeby innego postępowania wynikało, że urządzenie pomiarowe I. nie jest urządzeniem wiarygodnym, a nadto, że zachodzi daleko idąca wątpliwość co do bezstronności biegłego sądowego sporządzającego opinię na potrzeby niniejszego postępowania, albowiem uprzednio lobbował na rzecz importera tych urządzeń do kraju;

c. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego, poprzez uznanie, iż nie znajduje logicznego uzasadnienia podnoszona przez obronę okoliczność, iż biegły T. nie był obiektywny przez to, że lobbował na rzecz importera urządzeń typu I., z uwagi na fakt iż wydał w innej sprawie opinię o zupełnie odmiennej treści, podczas gdy oczywistym jest, że stan faktyczny każdej sprawy jest inny, a w sprawie, na którą powołuje się Sąd, okoliczności dokonania pomiaru mogły być jednoznaczne, inaczej niż w sprawie niniejszej, gdzie co do prawidłowości dokonanego pomiaru wątpliwości są daleko idące, a ustalenie czy urządzenie dokonało prawidłowego pomiaru zależne jest wyłącznie od opinii biegłego sądowego;

d. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego, poprzez przyjęcie, że wersja wydarzeń przedstawiona przez obwinionego i świadka - małżonkę obwinionego są niewiarygodne, w zakresie w jakim osoby te wskazywały, że obwiniony przekroczył prędkość, jednakże z całą pewnością nie tak znacząco jak zarzuca mu się we wniosku o ukaranie;

e. art. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego, poprzez przyjęcie, że sprawstwem obwinionego w zakresie dotyczącym przekroczenia prędkości, przemawiają zeznania świadków – funkcjonariuszy policji, podczas gdy świadkowie ci potwierdzili jedynie jaką prędkość wskazało urządzenie I., nie mając jednak fachowej wiedzy w zakresie dotyczącym tego czy urządzenie to działało sprawnie oraz czy pomiar został wykonany prawidłowo;

f. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o opinie innego biegłego sądowego z uwagi na przyjęcie, że wniosek ten zmierza do przedłużenia postępowania, w sytuacji gdy wykazano, że zachodzi realna wątpliwość co do bezstronności biegłego sądowego, który sporządził opinię na potrzeby niniejszego postępowania, a w konsekwencji zachodziła konieczność zasięgnięcia opinii innego biegłego sądowego;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść polegający na:

a. przyjęciu, że obwiniony dopuścił się popełnienia czynu polegającego na tym, że w dniu 4 lutego 2018 roku o godz. 16:45 w miejscowości K. ul. 600-lecia kierując samochodem osobowym marki B. (...) nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość o 70 km/h w obszarze zabudowanym, podczas gdy w rzeczywistości obwiniony przekroczył prędkość, jednakże co najwyżej o 20 km/h.

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę wyroku w punkcie I poprzez uniewinnienie obwinionego od popełnienia wykroczenia polegającego na tym, że w dniu 4 lutego 2018 roku o godz. 16:45 w miejscowości K. ul.

600-lecia kierując samochodem osobowym marki B. (...) nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość o 70 km/h w obszarze zabudowanym oraz uchylenie punktu II wyroku w zakresie dotyczącym kosztów opinii biegłego w całości.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje.

Apelacja okazała się w całości niezasadna.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że ocena dowodów przeprowadzonych w toku postępowania pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.), gdy zostaje poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.). Sąd winien rozważyć wszystkie okoliczności sprawy przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.) oraz wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego uargumentować swoje przekonanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k.). W ramach realizacji zasady zawartej w art. 7 k.p.k. sąd ma, bowiem prawo uznać za wiarygodne zeznania świadka (lub wyjaśnienia oskarżonego), co do niektórych przedstawionych przez niego okoliczności, pod warunkiem jednak, że swoje stanowisko w tej kwestii w sposób przekonujący uzasadni.

Wbrew twierdzeniom obrońcy obwinionego uznać należy, iż w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy nie dopuścił się obrazy wskazywanych przepisów postępowania, albowiem zastosował się do wszystkich nakazów przewidzianych w procedurze. Sąd ten wydał wyrok na podstawie analizy całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności, mających znaczenie dla przedmiotowego rozstrzygnięcia, czemu dał wyraz w prawidłowo sporządzonym uzasadnieniu, wobec czego ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie uchybia treści art. 410 k.p.k.. Ponadto Sąd w sposób wszechstronny i wyczerpujący wskazał na jakich dowodach zostało wydane rozstrzygnięcie.

Wbrew twierdzeniom obrońcy, bezsprzecznym jest iż obwiniony przekroczył dozwoloną prędkość o 70 km/h w terenie zabudowanym, a szeroka argumentacja negująca powyższy fakt ma jedynie polemiczny charakter. Sąd odwoławczy w tym zakresie nie dopatrył się błędu w ocenie wyjaśnień obwinionego oraz zeznań świadka D. W., którzy zaprzeczali by obwiniony przekroczył prędkość tak znacznie. Twierdzenia obwinionego jak i jego żony pozostają w bezpośredniej sprzeczności

z pozostałym materiałem dowodowym, zgromadzonym w sprawie, w tym zarówno z zeznaniami świadków, jak i potwierdzającą je opinią biegłego sądowego.

Wskazać należy przede wszystkim, iż przyrząd do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym ISKRA-1 posiadał aktualne świadectwo legalizacji, które zostało wystawione 27 kwietnia 2017 r. i obowiązywało do 30 kwietnia 2018 r. W wyniku sprawozdania stwierdzono, że odpowiada wszelkim wymogom, wskazanym w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych (Dz. U. z dnia 6 marca 2014 r., poz. 281). Wbrew twierdzeniom obrońcy, w sprawie brak jest podstaw do przyjęcia, iż w pobliżu urządzenia do pomiaru znajdowały się obiekty zakłócające jego wynik, co zostało bezsprzecznie potwierdzone przez biegłego sądowego. Ponadto jak wynika z zeznań świadków K. P. oraz S. M. w trakcie pomiaru w pobliżu pojazdu, kierowanego przez obwinionego nie było żadnego innego pojazdu, jadącego zarówno w tym samym jak i w przeciwnym kierunku, zatem nie ulega wątpliwości, iż pomiar dotyczył pojazdu obwinionego.

Jednocześnie wskazać należy, iż wbrew stanowisku obrońcy, Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie nie był w jakikolwiek sposób związany treścią opinii biegłego, sporządzonej na potrzeby innego postępowania, tj. w sprawie o sygn. II W 1582/16. Obrońca całkowicie pominął okoliczność, iż w sprawie o sygn. akt II W 1582/16 przedmiotem opinii było inne urządzenie, posiadające inny numer fabryczny oraz inny rok produkcji. Ponadto w ocenie Sądu odwoławczego, niecelowe jest czynienie porównań dwóch różnych spraw, które choć w opinii obrońcy są do siebie podobne, to jednak ich stan faktyczny nie jest tożsamy.

Sąd odwoławczy nie dopatrywał się przy tym naruszenia przez Sąd orzekający art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k., bowiem Sąd uzasadnił powody oddalenia wniosku dowodowego o przeprowadzenie opinii innego biegłego. Wnioski zawarte w opinii biegłego J. T. nie budziły wątpliwości Sądu, dowodziły one okoliczności, objętych zakresem opinii, a brak było w sprawie podstaw do kwestionowania bezstronności biegłego, który ją sporządził.

Kierunek apelacji obrońcy obwinionego – co do winy, obligował Sąd odwoławczy do kontroli zaskarżonego orzeczenia, także co do orzeczonej wobec obwinionego kary (art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 k.p.w.).

Mając na uwadze dyrektywy sądowego wymiaru kary (art. 33 k.w.), okoliczności przedmiotowe i podmiotowe czynu obwinionego, które trafnie wyeksponował Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jak również jego właściwości i warunki osobiste, karę grzywny 500 zł należy uznać za adekwatną i sprawiedliwą reakcję na zachowania obwinionego. Co więcej, kara ta oscyluje w dolnej granicy zagrożenia ustawowego, którą wyznacza treść art. 24 § 1 k.w., zatem nie można jej uznać za nadmiernie dolegliwą, mając na uwadze znaczne przekroczenie prędkości przez obwinionego.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy – nie znajdując przy tym uchybień określonych w art. 104 k.p.w. i art. 440 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. orzekł jak w wyroku.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. oraz art. 118 § 1 k.p.w. w zw. z § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r., Nr 118, poz. 1269), Sąd Okręgowy zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł. Nadto na podstawie art. 3 ust. 1, art. 8 i art. 21 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn.: Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) wymierzył mu opłatę w kwocie 50 zł.

Agata Wilczewska